

jeg har sagt, derpaa, at jeg forud har maattet „forberede“ Proklamationen. Nu har jeg paa-
viist, at den er bleven skreven af mig om Lørdagen paa Reisen fra Sønderborg til Flensborg, og den har altsaa ikke været forberedt, førend Begivenheden fandt Sted. Den ærede Rigsdagsmand er derfor aldeles uberettiget til sin Anthyding; — jeg finder Proklamationen god, men ikke, at den er et saadant Mester-
værk, at den skulde kræve nogen overordentlig stor Forberedelse. Den ærede Rigsdagsmands Slutning og hans derpaa byggede Sigtelse har saaledes aldeles Intet at gjøre med, at Proklamationen i den Skikkelse, den foreligger, ikke har havt Kongens Underskrift og ikke min Kontrafignatur; hans Slutning staaer slet ikke i Forbindelse dermed; men først naar man som her personlig forhandler, er man istand til at paavise det Feile i Slutningen. Dersom det ærede Medlem efter denne Paavistning nu vilde finde sig foranlediget til at udtale, at hans Anthyding — for ikke at bruge stærke Ord — der under den tilstedeværende Stemning var overordentlig bethydningsfuld, er urigtig, er jeg tilfredsstillt.

Wille: Jeg skal med Fornøielse erkjende, at efter den Dplysning, der nu er givet, at nemlig Udkastet til Proklamationen er skrevet om Lørdagen og ikke forud for Dannevirke-
stillingens Opgivelse, fremgaaer det tilstrækkelig klart, at den ikke har været „forberedt“, og at enhver Slutning, der er støttet derpaa, altsaa er urigtig. Men en saadan Erklæring har man dog virkelig ikke kunnet afgive, førend man har faaet de nødvendige faktiske Dplysninger, og naar ere disse komne frem? For en halv Time siden! Hvor skulde jeg da tidligere have havt Keilighed til nogen Tilbagekaldelse? Det kan jo nemlig ikke tilfredsstille Ministeren, at jeg her i Salen mundtlig tilbagekalder, hvad der er sagt paa Tryk et andet Sted. Hvor er det, at han kræver en Tilbagekaldelse? Der, hvor Betydningen er fremkommen, og der skal han faae den. Det er ikke muligt at fortsætte en Diskussion, hvor den høitæredede Konseilspræsident har den størst mulige Frihed til idelig at drage nye Punkter ind i Debatten, saaledes som han finder for godt, hvormod jeg møder

de største Vanfælsigheder fra Formandens Side ved at svare derpaa.

Jeg skal kun endnu udtale min Forundring over, at Hans Excellence Konseilspræsidenten finder det passende her mildest talt at lege med denne Proklamation; han leger med den og faaer de Herrer til at lee ved den. Men, mine Herrer, er det den Maade, paa hvilken han vil diskutere et saa alvorligt Spørgsmaal som dette, saa vil jeg sige, at jeg glæder mig over, at det ikke er muligt at fortsætte denne Debat.

Konseilspræsidenten: Jeg leger kun med de Insinuationer, som man har bygget paa, at jeg forud skulde have forberedt Proklamationen og altsaa ogsaa forud have vidst, at Dannevirkestillingen skulde opgives, — og det er mildt, at jeg kun leger dermed.

Ischærning: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en personlig Bemærkning.

Ischærning: Det ærede Medlem sagde om mig, at jeg kun hørte, hvad jeg vilde, forbi jeg ikke havde hørt, at Regjeringen har givet os nogen Meddelelse i den af ham antydede Retning (Wille: Det har jeg ikke talt om!). Det ærede Medlem har sagt, at hvad han vidste, vidste han fra Regjeringen, og jeg har sagt, at jeg ikke har hørt noget Saadant fra Regjeringen, — hvad der kan være hvidstet i Bindueskrogene, have vi ikke at bryde os om, og det kunne vi ikke her fremføre som sagt af Regjeringen. Hvad der bliver sagt offentligt, viger jeg ikke tilbage fra, at høre og svare paa. At læse Noget er en anden Sag; der er Meget, jeg ikke læser, og jeg vilde sige „fy for Vandens“ om jeg læste det.

Formanden: Der er flere Medlemmer, der bede om Ordet, men jeg skal dog henstille til de ærede Medlemmer, om det kan bringe noget frugtbart Resultat at fortsætte en Forhandling som denne. Er der imidlertid Noget, der har en personlig Bemærkning at gjøre,